

bestemmer Valgretten, at altsaa, som det ærede andet Minoritetsmedlem (Vorgen) yttrede sig, den, der bærer de borgerlige Byrder, ogsaa skal have Rettighederne, saa forekommer det os consequent at sige, at den, som bærer en overveiende stor Deel af Byrden, ogsaa bør have en noget større Ret, og at det, idet Communen fortrinsviis maa betragtes fra det oekonomiske Standpunkt, er urigtigt, at de, som bidrage en ganske ringe Deel til de Udgifter, som Communen kræver, skulle være istand til alene at tage Bestemmelse om, hvorledes Pengene, som den øvrige Deel fortrinsviis bærer, skulle anvendes. Det er det, som jeg før udtalte; vi have fundet, at, naar man vil sætte Skatten som Udgangspunkt, saa fører det med Nødvendighed til ogsaa at indbrømme de høiest Bessatte en større Ret. Det er dette Princip, som, efter at have været Gjenstand for langvarige Forhandlinger, endelig er slaaet fast, og det er det, vi have henholdt os til. Naar det ærede Minoritetsmedlem fremdeles sagde, at Erfaringen viser, at dette aldeles ingen Betydning har, idet at det ingen Forskjel har bevirket med Hensyn til dem, der vælges, skal jeg ikke kunne modsig ham heri. Jeg har naturligviis ikke høyt Værlighed til at lære at kende, hvorledes Valgene foregaae paa Landet og i Kjøbstæderne, og fra et almindeligt Synspunkt kan jeg finde det ganske rimeligt, at der i rolige Tider slet ikke viser sig nogen saadan Forskjel; men slige Bestemmelser skulle jo ogsaa tages for mindre rolige Tider, det vil, overført paa dette Punkt, sige, saadanne Tider, hvor forskjellige Interesser kunne staae mod hinanden, idet de lavest Bessatte kunne troe, at deres Interesser ikke tilstrækkeligt varetages af de Andre, at der er visse Ting i Communen, der nærmest ere indrettede i de mere Formuendes Interesse osv.; i saadanne Tider er det ganske naturligt, at de ville gjøre den Indflydelse gjældende, som Loven hjemler dem, og til Skade for de øvrige Skatteydere søge at sætte ind i Communens Repræsentantskab dem, som de troe bedst ville varetage deres Interesse. Hvorvidt

der fra enkelte Steder i Landet er indkommet Anbragender til Ministeriet om en Forandring af dette Princip, kan jeg ikke vide Noget om; men vist er det, at der ikke offentlig er fremkommet nogen slig Erklæring eller Udtalelse af en saadan Art; tværtimod vil man, naar man vil see hen til, hvorledes denne Sag har udviklet sig, vistnok komme Sandheden nærmest ved at sige, at den Ordning, der er slaaet fast, har vundet almindelig Tilfredshed, idet der ikke er fremkommet nogen Klage eller Anke derover. — Den ærede Minoritet gjorde fremdeles opmærksom paa, at vi ikke gif consequent tilbærks, idet vi nemlig i Virkeligheden opstillede et nyt Princip; men det er paa ingen Maade Tilfældet; thi naar vi foreslaae Grændsen sat ved 1,200 Rd., istedetfor at sætte Femtedelen af de høiest Bessatte, da er det kun en forskjellig Maade, hvorpaa Principet om de høiest Bessatte gjøres gjældende, men selve Principet er fuldstændig fastholdt. Den af os foreslaaede Grændse vil omtrent falde sammen med Femtedelen, og Forskjellen imellem, hvad der foreslaaes her, og den Femtedel, der vælger i Kjøbstæderne og paa Landet, bliver i alt Fald bethdelig udjævnet derved, at man der tager alle dem med til den høiest Bessatte Femtedel, der svare den laveste Sum blandt de høiest Bessatte. Naar man saaledes efterseer Listerne over Vælgerne i Kjøbstæderne, vil det sees, at det bliver omtrent Fjerdedelen af de høiest Bessatte, der udgjør den ene Klasse; men forøvrigt maa jeg paa det Bestemteste modsig, at vi skulde ville indføre et nyt Princip, thi det er kun en Modification i Maaden at gennemføre det allerede fastslaaede Princip paa. Det andet ærede Medlem af Minoriteten gjorde opmærksom paa, at vi havde udviist en særdeles stor Vilkaarlighed, idet vi ikke havde taget Halvdelen. Dette troer jeg heller ikke med Rette kan siges; thi man har jo ganske henholdt sig til, hvad der endelig blev vedtaget, efterat disse forskjellige Systemer vare veiede mod hinanden. Skulde vi have viist Vilkaarlighed, saa er det jo alle-